Schiller Instituttet
Nyhedsorientering april 2017

VI MÅ BRYDE TRUMP OG VERDEN FRI AF BRITERNES LØGNE!

Denne nyhedsorientering er en redigeret udgave af en briefing, Schiller Instituttets danske formand Tom Gillesberg gav den 10. april om situationen, vi står i efter det dramatiske kursskifte den 6. april, hvor Donald Trump blev overtalt til at sende Tomahawk-missiler imod en syrisk luftbase. Talen kan ses og høres på www.schillerinstitut.dk. Udover at sabotere et samarbejde mellem USA og Rusland bliver angrebet på Syrien også brugt til at tale en militærkonfrontation mellem USA og Nordkorea op. Hvis Trump skulle lade sig besnakke til noget så tåbeligt, vil det få endnu mere katastrofale konsekvenser (se side 3). Som en modpol til dette britisk anførte pres for konfrontation og krig afholdt Schiller Instituttet, sammen med kinesiske og russiske repræsentanter, en konference i New York den 13.-14. april, der præsenterede det utroligt store potentiale Kinas Bælt- og Vej-Initiativ udgør, særligt hvis USA og Europa ville gå med (se midtersiderne).

Vi befinder os i en meget dramatisk og uhyggelig, eskalerende international situation på baggrund af den dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor han torsdag aften den 6. april amerikansk tid, fredag morgen den 7. april europæisk tid, gav ordre til at affyre 59 amerikanske Tomahawk-missiler imod Shayrat-flybasen nær Homs i Syrien. Det skete på baggrund af det, der helt tydeligt var »fake news« – nyheden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben med sarin-giftgas i et angreb på civile i landsbyen Khan Sheikhoun i Syrien – på trods af, at Rusland fortalte en langt mere sandsynlig historie om, at syriske fly havde foretaget en rutinemæssig bomning af et af jihadisternes våbenlagre, hvor man måske havde ramt nogle af jihadisternes lagre af kemikalier til produktion af kemiske våben. Noget, der sandsynliggøres af, at Islamisk Stat har gjort flittigt brug af forskellige former for kemiske våben i både Syrien og Irak.

Ingen beviser for kemisk angreb

På trods af, at der ikke er nogen form for beviser for, at det syriske luftvåben havde brugt kemiske våben, og at den syriske hær absolut intet ville kunne vinde ved at bruge kemiske våben mod civile uden militær betydning, så lancerede man med fuld musik en historie i medierne, i lig-

KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK

hed med, hvad man tidligere har gjort, når man har ønsket at retfærdiggøre militære aktioner, at sagen var helt klar: Assad havde beordret et giftgasangreb på sin egen befolkning med russisk medansvar, og Trump gjorde det eneste rigtige, det, Obama aldrig turde gøre, ved at iværksætte et militært angreb på de syriske tropper og signalere, at Assad måtte stilles til ansvar for sin udåd, og at tiden er inde til et regimeskifte i Syrien.

Men dette angreb repræsenterer lige netop den politik for amerikanske militæraktioner og krige rundt om i verden, som Donald Trump blev valgt til præsident for at gøre op med. Den amerikanske befolkning valgte Donald Trump til at repræsentere dem som USA´s præsident, i stedet for den erfarne politiker Hillary Clinton, på trods af, at medierne fremstillede ham som en galning, for netop at undgå flere krige. For at sikre, at USA kunne ophøre med at være »verdens politimand«, som render rundt og starter krige her, der og alle vegne, til skade for USA, til skade for den amerikanske befolkning og til skade for de lande, hvor krigen foregår, og for verden som helhed. Nu skulle det være slut. Det havde Trump lovet højt og helligt. Hvordan kunne han så træffe en beslutning om dette angreb?

Svaret må jo være, at nogen har løjet over for ham. Der er nogen, som han stoler på, der har fyldt ham med løgn, som han har taget for gode varer. Derfor står vi i denne meget farlige situation, hvor det er absolut nødvendigt, at Trump af sine venner og sine vælgere får at vide, at det her skal stoppes omgående. Han må også høre fra patriotiske efterretningskredse, at man løj for ham, og at han nu må redde kastanjerne ud af ilden gennem at gøre det, som disse begivenheder er designet til at forhindre, nemlig holde et topmøde med Vladimir Putin, den russiske præsident, så USA og Rusland sammen kan få bragt orden i tingene.

Paladsrevolution i Det Hvide Hus

Lige siden det blev klart, at Trump først blev valgt til at være den republikanske præsidentkandidat og efterfølgende blev valgt til det amerikanske præsidentembede, så har de amerikanske medier forsøgt at fremstille Donald Trump som værende under russisk indflydelse og hævdet, at han måske tilmed er en russisk agent under direkte kontrol af Vladimir Putin. Alt sammen med det formål at forhindre, at Rusland og USA skulle begynde at samarbejde. At få Trump til at bombe Ruslands allierede Syrien spiller perfekt ind i den dagsorden, men ville ikke kunne ske, med mindre der havde været en paladsrevolution i Det Hvide Hus. Folk tæt på Trump er blevet fjernet, så andre folk kunne tage deres plads og lyve for ham om, hvad der egentlig var foregået, og bilde ham ind, at han skulle tage denne yderst destruktive beslutning om at bombe i Syrien. Nu presser man på for at processen skal forsætte og fjendtlighederne eskalere.

Den britiske drejebog for krig

Den britiske drejebog, som tydeligvis ligger til grund for begivenhederne, har kun det amerikanske missilangreb som første skridt. I britiske *Sunday Times* kan man den 9. april læse to meget sigende artikler. Den ene havde overskriften, »Rusland under anklage for medansvarlighed for syrisk krigsforbrydelse«, hvor man direkte siger, at »Storbritannien og USA i denne uge direkte vil anklage Rusland for medansvarlighed i krigsforbrydelserne i Syrien og kræve, at Vladimir Putin trækker tæppet væk under Bashar al-Assads blodige regime. Rex Tillerson, præsident Trumps udenrigsminister, vil flyve til Moskva for at konfrontere Rusland med beviser for, at de vidste om, og forsøgte at dække over, regimets dødelige angreb med sarin i sidste uge, der kostede 87 livet.«

Alt dette skriver *Sunday Times* uden, at der er nogen som helst beviser for de anklager, man retter imod Syrien og Rusland. Allerede da den falske historie om, at Syrien skulle have udført et giftgasangreb, blev søsat, kom Rusland ud og opfordrede til, at man sendte et uafhængigt undersøgelseshold ind for at undersøge, hvad der egentlig var foregået. Fandt et giftgasangreb sted? Den eneste dokumentation er videoer fra organisationen De Hvide Hjelme, som man ved, samarbejder med Islamisk Stat og al-Nusra, al-Qaida etc. – og som meget belejligt er finansieret og kraftigt under indflydelse af Storbritannien. Derfor må uafhængige observatører ind og undersøge sagen. Men det nægter Storbritannien og USA og påstår i stedet, at der fandt et angreb med sarin sted, der dræbte 87, og at det syriske regime stod bag. Artiklen i *Sunday Times* fortsætter: »I går aftes arbejdede Storbritannien og USA på en fælles plan for at kræve, at Putin trækker al militær støtte fra diktatoren i Damaskus og begynder overgangen til et nyt regime.«

Det er den britiske plan, som man nu ønsker, at Trump skal spille med i. Boris Johnson, den britiske udenrigsminister, som skulle have været rejst til Moskva, annoncerede, at han har aflyst sit besøg, da det ikke giver mening, at han rejser til Moskva, når Tillerson, den amerikanske udenrigsminister, alligevel tager derover om få dage. Tillerson kan jo så fremlægge den fælles britisk-amerikanske holdning.

Forsvarsminister praler om Storbritanniens rolle

Dette kup, hvor USA og Storbritannien pludselig har en fælles politik, som er styret af Storbritannien, hvor USA kaster bomber og gennemtvinger et syrisk regimeskifte, er netop, hvad Storbritannien længe har presset på for. Den britiske hånd i begivenhederne blev bekræftet af en kronik af den britiske forsvarsminister, Sir Michael Fallon, som ledsagede artiklen i *Sunday Times*. Under overskriften »Marionet-dukkefører Putin må ofre Assad og gå sammen med os om at bygge fred« kaster Fallon lys over, hvad der gik forud for Trumps katastrofale beslutning.

Fallon roser først Trump for en vellykket første prøve som øverstbefalende for de amerikanske væbnede styrker, som den amerikanske præsident jo også er. Derefter skriver Fallon: »Den britiske og amerikanske regering har været i tæt kontakt på alle niveauer før og efter angrebene. Premierministeren blev informeret, inden angrebene fandt sted. USA's forsvarsminister James Mattis ringede til mig for at dele deres vurdering af regimets ansvar. Sammen gik vi igennem mulighederne, som de overvejede. Han ringede senere til mig igen for at informere mig om præsidentens beslutning og give os information om angrebet, der ville finde sted tidligt fredag morgen«. I sin kronik fremlægger Fallon endvidere sine tre krav for en langtidsløsning i Syrien:

1) Bashar al-Assad må gå af;

2) Skabelse af en repræsentativ regering centreret om den syriske opposition; og

3) Rusland skal acceptere dette, eller Rusland vil blive be-

Luk det Britiske System ned for at stoppe krigspartiet!

16. april – Flertallet af verdens nationer og folkeslag befinder sig i en tilstand af chok, og frygt, over, at præsident Trumps nylige 180 graders kovending – fra hans afvisning af regimeskifte og en forpligtelse til at arbejde sammen med Rusland og Kina for fred og udvikling, og til et kriminelt og uberettiget militærangreb mod Syrien og en trussel om et førsteangreb mod Nordkorea – kunne fremprovokere en global atomkrig praktisk talt hvornår, det skal være. Denne frygt er fuldt ud berettiget, men for at forhindre en sådan eksistentiel katastrofe for menneskeheden, må de langt om længe komme overens med den kendsgerning, som Lyndon LaRouche længe har identificeret, at kilden til denne krise er Det britiske Imperium og Det britiske System.

Ikke alene pralede Londonavisen Guardian den 13. april med, at Storbritanniens GCHQ (UK's modsvar til NSA) som de første adviserede amerikansk efterretning om de såkaldte mistænkelige kontakter mellem personel fra Trumps kampagne og russere, som dømtes til at være »mistænkte efterretningsagenter« – som om kontakt med russere var noget dårligt. De klagede også åbenlyst over, at USA ved lov var forhindret i at udspionere sine egne borgere – så briterne måtte gøre det for dem.

Via deres indflydelse over politiske netværk og medienetværk i USA, og deres primære aktiv, George Soros, brugte briterne et komplet forfalsket dossier, fabrikeret af »tidligere« MI6-agent, Christopher Steele, til at skabe en bevægelse for en 'farvet revolution' imod Trump-præsidentskabet, over angivelige bånd til russerne.

Ved dernæst at bruge falske efterretningsrapporter fra deres terroristtilknyttede Hvide Hjelme-aktiver i Syrien, omgav briterne dernæst Trump med den løgn, at den syriske regering havde brugt kemiske våben imod sin egen befolkning – en absurditet, eftersom det ikke tjente noget militært formål, og den syriske regering allerede var i færd med at vinde krigen mod ISIS og al-Qaeda-terrorister, med russisk hjælp. Husk, at det var Tony Blair, der leverede de falske efterretninger om, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben og således trak G.W. Bush ind i krigen med Irak – som udløste det nuværende terrorhelvede og masseflygtninge over Middelhavet.

Denne britiske medskyldighed blev offentliggjort den 12. april i FN's Sikkerhedsråd, da den russiske viceudsending til Sikkerhedsrådet, Vladimir Safronkov, vendte sig direkte mod den britiske FN-ambassadør, Matthew Rycroft, som netop havde fordømt Rusland for at støtte Bashar al-Assad i Syrien (og som tidligere havde været en af Tony Blairs assistenter, da briterne lancerede den kriminelle krig mod Irak). Safronkov identificerede korrekt det britiske motiv for deres løgne og krigsmageri: »I er bange for, at vi kunne samarbejde med USA. Det er, hvad I ligger søvnløse over om natten.«

Dette er præcist briternes formål. Briterne har brugt USA som deres dumme kæmpe til at udkæmpe deres kolonikrige, lige siden mordet på John F. Kennedy – fra Vietnam til Irak til Libyen og Syrien, og nu, måske Nordkorea, hvilket ville bringe hele Asien, og verden, ind i et atomart holocaust. Briterne er villige til at risikere en global atomkrig for at forhindre USA i at bryde imperieopdelingen af verden i Øst og Vest i gensidig konflikt, i at forene hele verden bag gensidig fred og udvikling, og i at gøre en ende på imperium, én gang for alle.

LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet demonstrerede vejen ud af denne katastrofe i Manhattan, den 13.-14. april, med en konference, der havde titlen, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet, og overensstemmende ideer i kinesisk og vestlig filosofi«. Førende kinesiske og russiske diplomater og professionelle talte på konferencen og fremlagde det presserende nødvendige i, at præsident Trump går sammen med Kina og Rusland i de Nye Silkevejs-projekter, som nu bringer win-win-udvikling, snarere end krig, til alle dele af verden. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, talte både om, at det hastede med dette samarbejde som den nødvendige politik for at afværge krig, men også om nødvendigheden af at bringe alle storslåede nationers kulturelle traditioner – og især traditionerne i Kinas Konfucius-kultur og Vestens Renæssancekultur – ind i en harmoni, som grundlaget for at imødekomme menneskehedens fælles mål.

Dette kræver, langt om længe, fuldførelsen af den Amerikanske Revolution imod det Britiske Imperiesystem, hvor dette onde system knuses i USA, og i hele verden, nu, før det lykkes dem at lancere en krig, som ville betyde den omgående afslutning af civilisation, som vi kender den.

Enhver borger, enhver nation, må handle på baggrund af deres sande menneskelighed på dette, civilisationens krisetidspunkt, og gå sammen med LaRouche-bevægelsen og andre ligesindede borgere i verden, for at knuse det britiske system og virkeliggøre et nyt paradigme, der repræsenteres af den Nye Silkevejsproces for fred gennem udvikling.

tragtet som en fjende.

Man kan allerede se den britiske plan for en fortsat eskalering af konflikten. Det, man sagde til Trump, da man med løgne fik ham overbevidst om det fornuftige i angrebet, var selvfølgelig, at det ville være et enkeltstående angreb, som skulle sætte en skræk i livet på Putin og bane vejen for en løsning, men det var selvfølgelig kun et første skridt i det, man håber, vil være en fortsat konfrontation og krigsproces, netop det, Storbritannien har ønsket.

Man skal også huske på, at Trumps missilangreb fandt sted midt under det historiske møde mellem Trump og den kinesiske præsident Xi Jinping. Præsident Xi var på besøg hos Donald Trump på dennes Mar-a-Lago-golfressort i Florida, og man havde haft diskussioner og forhandlinger hele torsdagen, som blev afsluttet med en middag med fruer mellem Trump og Xi Jinping. Under middagen fortalte Trump så den kinesi-

ske præsident, at han havde givet ordre om angrebet.

Det var et meget ufint trick, hvor man bragte Xi Jinping i en meget ubehagelig situation, og man skal huske, at der ikke var nogen grund til, at angrebet skulle finde sted netop torsdag aften og ikke 24 eller 48 timer senere.

Angreb på Syrien optakt til Nordkorea?

Man har sandsynligvis bildt Trump ind, at hvis han gjorde dette, så ville han kunne overbevise kineserne om, at USA mener alvor vis-a-vis Nordkorea, og at Kina må få Nordkorea til at makke ret, for hvis ikke Kina samarbejder med USA om at banke Nordkorea på plads, så kan USA finde på at gå enegang og ordne sagen selv. Så vil USA iværksætte en massiv militær aktion imod Nordkorea, der kan smadre deres atomvåbenprogram, og der er faktisk netop nu en amerikansk hangarskibsgruppe på vej til Nordkorea.

I denne fortælling bildte man så Trump ind, at Kina vil falde til patten og hjælpe USA med at løse konflikten på den måde, som USA og Storbritannien har fastlagt. På lignende vis siger man, at Putin, efter det amerikanske missilangreb på Syrien, jo helt klart vil forstå, at det nu er alvor, og derfor vil hjælpe Storbritannien, USA og de andre vestlige lande med at få fjernet al-Assad. Ellers vil Rusland jo blive betragtet som en fjende, og den risiko tør Putin selvfølgelig ikke løbe.

Men de, der ved bare en lille smule om Rusland og Kina, ved, at dette ikke vil fungere. Er det tænkeligt, at Rusland vil give efter for et sådant pres? Nej. Rusland har allerede i sin officielle reaktion gjort det klart, at man ikke blot fordømmer angrebet som et ulovligt angreb på en suveræn nation, men at man også forbereder at hjælpe Syrien med bedre at kunne forsvare sig imod angreb i fremtiden.

Rusland vil ikke svigte Syrien

Hvis der kommer flere amerikanske angreb, kan det jo være, at USA næste gang angriber Syrien med bombefly. Selv om Rusland tidligere har tilkendegivet, at man synes, det er helt uacceptabelt, at USA og andre NATO-lande sender fly ind over syrisk territorium uden at have fået tilladelse af den syriske regering, så har man fået Syrien til at acceptere det og undgået en direkte konfrontation, hvor Syrien ville forsøge at skyde de udenlandske fly ned. Man har heller ikke tidligere villet hjælpe Syrien med systemer til at skyde de amerikanske fly ned, men har nu signaleret, at den mulighed er i spil. Man vil måske hjælpe Syrien med bedre at kunne forsvare sin territoriale integritet og skyde amerikanske fly ned, hvis de kommer ind på syrisk territorium.

Putin havde også samtaler med den iranske ledelse, hvor man i fællesskab efterfølgende kunne fortælle, at man fordømte angrebet på det kraftigste og forpligtede sig til fremadrettet at stå sammen om at hjælpe Syrien. Rusland har også meldt ud, at angrebet har gjort stor skade på muligheden for at forbedre forholdet mellem USA og Rusland.

Man skal huske på, at Rusland, på trods af iranske protester, insisterede på, at USA, nu, hvor Trump blev præsident, skulle inviteres med til de fredsforhandlinger om Syriens fremtid, der har fundet sted under russisk og tyrkisk ledelse i Astana, Kasakhstan. Det tilbud kan hurtigt blive taget af bordet.

Rusland har ligeledes annonceret, at den de-konflikting-proces, man har haft mellem Rusland og USA i Syrien, hvor man har informeret hinanden om de militære aktioner, man foretager sig, så man kunne undgå, at man kom til at beskyde hinanden og som gjorde, at USA blev informeret om det syriske luftangreb, inden det fandt sted, er suspenderet.

Tingene kan hurtigt blive langt værre, selv om Trump har sagt, at det blot drejer sig om et enkeltstående angreb, der skal tjene som en markering over for Assad, så han holder op med at angribe sin egen befolkning med giftgas. Alle de krige, som man tidligere har fået USA trukket ind i, er blevet startet på en lignende løgnagtig måde.

Da hele det danske folketing den 19. marts 2011 enstemmigt stemte for at sende danske F16-fly af sted til bombetogter i Libyen, så var det på baggrund af en mediestorm om faren for en forestående massakre på civilbefolkningen i Benghazi, noget, som senere viste sig at være uden hold i virkeligheden. Men da man først havde fået startet processen, fulgte mere end seks måneders massive bombardementer, der endte med nedkæmpningen af Libyens hær, mord på Gaddafi og Libyens undergang i permanent kaos og krig. Det var britisk iværksat »fake news«, der i medierne blev betragtet som den helligste sandhed, og som fik startet det libyske mareridt.

Det var det samme, der skete i forbindelse med Irak-krigen i 2003. Det var britiske efterretningsrapporter om irakiske masseødelæggelsesvåben, der legitimerede, at man startede den ulovlige og illegitime krig, som har medført ubeskrivelige mængder død og ødelæggelse i Irak og var grundlaget for den senere etablering af Islamisk Stat. Igen spillede medierne en ukritisk rolle i at udbrede de britiske løgne, der var grundlaget for at starte krigen, for man havde jo »helt klare beviser«. Det er det samme, briterne nu forsøger at gøre en gang til.

Trump antyder flere aktioner

Præsident Trump skrev efterfølgende et brev til USA's kongres den 8. april, altså inden for de 48 timer efter, at han havde givet ordre til at angribe Syrien, som han skulle ifølge den såkaldte War Powers Resolution, for at forklare sine handlinger, for det er USA's kongres, ikke præsidenten, der kan erklære andre lande krig. I brevet hævdede Trump, at aktionen ikke var en krigshandling, og at »USA vil foretage yderligere aktioner, som det bliver nødvendigt og er passende, for at sikre sine nationale interesser«. Hvordan kan man retfærdiggøre bombeangreb i Syrien som værende et forsvar for »vigtige amerikanske interesser«? Var der amerikanske statsborgere eller soldater, der var under angreb? Det er totalt nonsens, men åbner op for, at Trump kan beordre flere angreb.

Lige efter det amerikanske angreb udtalte Nikki Haley, USA's ambassadør til FN, der er efterfølger til den ekstremt krigeriske Samantha Power, der forhindrede enhver dialog med Rusland og Kina i Sikkerhedsrådet, mens Obama var præsident, at aktionen var et enkeltstående angreb. Men ved et møde i FN's Sikkerhedsråd den 7. april udtalte hun, at »Vi er klar til at gøre mere, men håber, det ikke bliver nødvendigt«, og signalerede tilsyneladende, at USA's politik ikke har ændret sig under den nye præsident.

På *CBS'* søndagsprogram *Face The Nation* den 9. april udtalte hun så efterfølgende, at »Regimeskifte er noget, vi tror, vil finde sted, for alle parterne vil se, at Assad ikke er lederen, som man behøver, i Syrien«. Men disse udtalelser fandt

sted mindre end en uge efter, at samme Haley havde udtalt, at Trump-administrationen ikke mente, at regimeskifte i Syrien var på dagsordenen – altså lige indtil, at briterne havde iværksat deres effektive »fake news«-løgnkampagne om, at Assad stod bag et giftgas-angreb på sin egen befolkning.

Militæranalytikere advarer netop nu om, at USA forbereder yderligere militæraktioner over for Syrien, inklusive flyveforbudszoner, såkaldte sikre zoner, områder, hvor flygtningene, men selvfølgelig også den militante opposition, er beskyttet fra evt. angreb fra den syriske regeringshær, og også muligheden af at indsætte amerikanske landtropper i Idlib-provinsen.

Hvis ikke Donald Trump meget hurtigt får stoppet denne proces og kommer tilbage på sporet med at få etableret et samarbejde med Rusland, et samarbejde med Kina og et samarbejde med det meste af verden, som ikke deler den vestlige verdens insisteren på at bevare en unipolær verdensorden med USA som skarpretter, så kan processen hurtigt komme ud af kontrol og ende med en konfrontation mellem atommagterne, der kan føre til atomkrig og menneskehedens udslettelse.

Trump skal bringes tilbage til projektet med at få etableret et samarbejde nationerne imellem om økonomisk udvikling i stedet for at sprede død og ødelæggelse. Det er, hvad Donald Trump blev valgt af den amerikanske befolkning til at gennemføre. Han skal sætte gang i den amerikanske økonomi med opbygning af infrastruktur og skabelsen af produktive arbejdspladser, der gør det muligt for den frustrerede amerikanske befolkning at skabe sig en bedre og mere håbefuld fremtid.

Får vi ikke Trump tilbage på sporet i en fart, så ender den seneste udvikling hurtigt i en konfrontation med Rusland og med Kina, og man skal ikke tage fejl af den afmålte reaktion på bombningen i Syrien fra Xi Jinpings side, da han var på besøg i USA. Han kom nemlig til USA for at etablere bedre relationer med Trump, for at få en dialog mellem Kina og USA under Trump. For at få en fælles forståelse og fælles fodslag, hvor Kina er mere end villig til at hjælpe USA på fode igen gennem at medvirke til bygningen af store infrastrukturprojekter i USA, finansiere sådanne projekter og skabe masser af nye amerikanske arbejdspladser. Man ser ikke USA som en fjende, men som en fremtidig ven.

Trump må hurtigt møde Putin

Men alt imens Kina var tilbageholdende i deres udtalelser vedrørende det amerikanske missilangreb, så ved man godt, hvad det er, der foregår. Man ved, at, hvis USA fortsætter i den retning, så er det ikke et USA, som man kan samarbejde med. Det er en vigtig del af den britiske plan at få brudt den tætte alliance, der er opstået mellem Rusland og Kina, så man kan få isoleret Rusland – og Kina – men det er ikke sandsynligt, at det kan lykkes. Kineserne er ikke dumme. De ved, at det, der har gjort det muligt for Kina at operere internationalt på helt andre præmisser end den gamle unipolære verdensorden, er den tætte alliance mellem Kina og Rusland. Derfor kommer man ikke til at ofre den. Det, der derimod kan blive ofret, er håbet om, at man én gang for alle kan få stoppet de globale konflikter gennem at få USA til at træde ind i en alliance med Rusland og Kina. En sådan alliance er, hvad Xi Jinping håbede at få etableret, da han tog til USA for at træffe Trump. Det ønsker Putin også, men han har siden Trumps valgsejr også advaret om, at selv om Trump måtte ønske en tilnærmelse til Rusland, så er det ikke sikkert, at Donald Trump vil få lov til det af magteliten i den vestlige verden. Der har i hvert fald været meget stor modstand fra institutionerne, som vi har set det indtil nu.

Vi fra Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen forsøger at gøre det klart for Donald Trump, også via hans amerikanske bagland, som netop nu er rystet i sin grundvold over, hvad der foregår – er rystet over, at Trump pludselig blev transformeret til en hybrid mellem Hillary Clinton og George W. Bush – at det er de samme kredse, som har shanghajet ham med de nuværende løgne, der også har forsøgt at modarbejde ham og få ham afsat, lige siden han blev en ledende kandidat i de republikanske primærvalg og senere, da han var præsidentkandidat og efterfølgende var blevet valgt til præsident. Hele vejen igennem har man kørt disse skandalehistorier om Rusland, som bl.a. kom fra MI6-agenten Christopher Steele, og den ulovlige overvågning af Trump-teamet fra efterretningstjenesterne. Det var alt sammen kørt af de samme britisk-infiltrerede kredse, der har fabrikeret og spredt de nuværende løgne og står bag den politik for konfrontation og krig, som Donald Trump med bombeangrebene ser ud til at være slået ind på. Hvis han fortsætter på den kurs, så kan man også bruge det til at få ham afsat, før han fatter, hvad det var, der ramte ham.

Kan Trump overleve, hvis han tager et opgør med disse kredse, som nu vil have konfrontation og krig? Chancen vil i hvert fald være større, og det er den historiske mission, som hans præsidentskab har mulighed for at gennemføre. Det er, hvad han er blevet valgt til at gennemføre.

Åbner angreb på Syrien Pandoras æske?

Der var et TASS-interview den 8. april med Igor Korotjenko, redaktør for det Moskvabaserede tidsskrift *Nationalt Forsvar*, hvor han erklærede, at USA har åbnet Pandoras æske. Trump har gjort det, som Obama veg tilbage fra at gøre. Ikke, fordi Obama ikke ønskede det, for Obama var mere end villig til at bombe i Syrien, men fordi han blev forhindret i det, fordi det amerikanske militær sagde nej. Martin Dempsey, chefen for den amerikanske generalstab, fortalte Obama, at de væbnede styrker ikke kunne gå i gang med militære angreb mod en fremmed magt, hvis ikke USA er direkte truet eller USA's kongres har truffet beslutning om det. Kongressen skulle spørges først, og det havde Obama ikke lyst til at gøre. Rusland fik så efterfølgende løst problemet med de kemiske våben i Syrien, gennem at overtale Assad til at overgive våbnene i amerikansk varetægt til destruktion.

Nu har Trump angrebet Syrien. Han har åbnet Pandoras æske. Det viser, mener Korotjenko, at USA tilsyneladende stadigvæk ser sig selv i rollen som den globale politimand, der hvor som helst på kloden kan gribe ind og gøre, hvad de har lyst til. Uden tanke på de andre eller FN. En anden russisk ekspert, Viktor Murakhovskij, kom ligeledes ud og sagde, at man ikke kan udelukke flere angreb. Man vil typisk angribe flere steder i Syrien, hvor man hævder, at der findes kemiske våben. En fare, som den russiske præsident Putin selv åbent har advaret om, gennem at forudse faren for flere »angreb under falsk flag«, hvor der pludselig optræder brug af kemiske våben, som man så vil beskylde den syriske regering for at

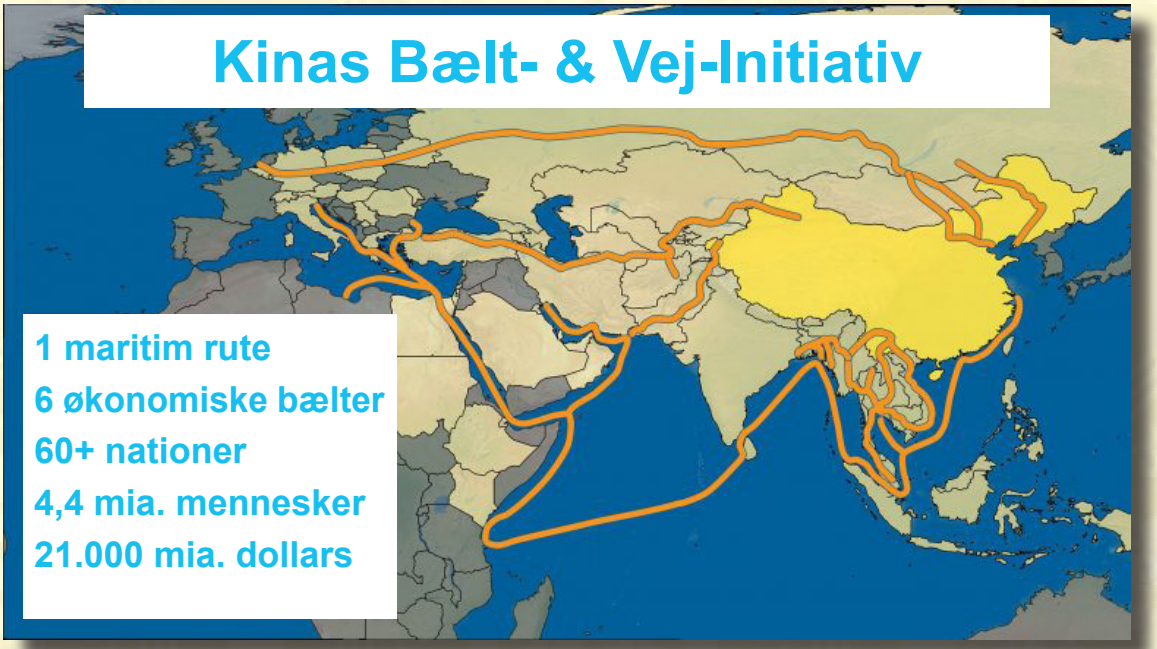

Samarbejde
overensstem

Schiller Insti

Se og Læs H

Dansk: www.sc
Engelsk: www.

Panel 1: Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt- & Vej-Initiativet

Helga Zepp-LaRouche, hovedtaler
Præsident for Schiller Instituttet:
Hvorhen USA? Atomkrig eller en Ny Silkevej?

Maifang Zhang, den kinesiske vicegeneralkonsul i NYC: Kinas Bælt- & Vej-Initiativ

Petr Iliichev, chargé d'affaires ved Ruslands permanente mission til FN

Dr. Patrick Chi-ping Ho, generalsekretær for China Energy Fund Committee

Panel 2: LaRouches videnskab om fysisk økonomi, højhastighedsjernbaner og energi. Jason Ross og Ben Deniston fra Schiller Instituttet holdt taler.

Professor Nie Lei, kinesisk jernbaneingeniør og dekan ved School of Traffic of Beijing Jiaotong University

Dr. Liu Qiang fra det Kinesiske Akademi for Samfundsvidenskaber

Hr. Faiyaz Murshid Kazi, rådgiver ved Bangladesh' mission til FN

mellem Kina og USA om Bælt- & Vej-Initiativet og de mende ideer i konfuciansk og vestlig filosofi

tuttets konference i NYC den 13.-14. april 2017

Helga Zepp-LaRouches hovedtale og andre taler

chillerinstitut.dk/si/category/baelt-vej-ny-april-2017
schillerinstitute.org/conf-iclc/2017/0413-ny/main.html

Konfucius

Dr. Hal Cooper, ekspert i jernbanedelen af Verdenslandbroen

Richard Trifan, amerikansk ekspert i jernbanelogistik, talte også.

Panel 3: En Dialog mellem Civilisationer: Menneskehedens fælles værdier

Helga Zepp-LaRouche holdt en i sandhed verdenshistorisk præsentation, der brugte Konfucius i Kina og Friedrich Schiller i Vesten som eksempler til at demonstrere de fælles rødder bag de to kulturers store perioder med fremskridt. Dr. Ho talte om kinesisk filosofi.

Dr. Dave Wang, om Konfucius' indflydelse på Benjamin Franklin

Mike Billington talte om de metoder, som briterne i det 19. og 20. århundrede brugte for at forvrænge kinesernes opfattelse af »vestlig tankegang« og bemærkede, at dette stadig var et problem i Kina.

Koncert: Den musikalske Silkevej

stå bag, for at kunne foretage flere »straffeaktioner«, der skal »beskytte den syriske befolkning«.

Uden de-konflikting øges fare for storkrig

Der er så yderligere et foruroligende element, der let kommer i spil. Ved det første angreb blev Rusland informeret, før angrebet fandt sted, så man kunne sikre, at ingen russere blev ramt. Hvis man fortsat suspenderer denne »de-konflikting«-ordning, så vil russerne ikke blive informeret, og dermed er faren for en direkte konfrontation mellem russiske og amerikanske styrker langt mere overhængende. Hvis russiske soldater bliver dræbt af amerikanske, eller det modsatte, så er vi pludselig et helt andet sted, så tingene kan eskalere ud af kontrol meget hurtigt, selv uden, at vi har omhandlet den meget anspændte situation vis-a-vis Nordkorea. Alt det, som man troede var taget af bordet, efter at Trump var blevet indsat som præsident: at USA har en autopilot stillet på en kurs for en konfrontation med Rusland og imod Kina, som, når tingene løb af stablen, ville føre til en eskalering, der kun kunne ende med atomkrig, hvis den blev fuldt realiseret, og at USA og Rusland, eller USA og Kina, for alvor går i kødet på hinanden. Hvis det sker, er spørgsmålet, hvornår atomvåbnene kommer i spil? På mange områder har USA opbygget en militær overlegenhed. Det amerikanske militærbudget er ni gange større end det russiske og knap tre gange større end det kinesiske. USA står alene for mere end en tredjedel af verdens samlede militærudgifter og bruger flere penge på militær, end de 6 efterfølgende lande på listen over verdens største militærbudgetter. USA har en særegen kapacitet. De er de eneste, der har en lang række hangarskibe, der kan lede flere forskellige militæroperationer, hvor som helst på kloden.

Men hvis det bliver stadig mere sandsynligt, at USA fortsætter den kurs, som man har været på i de seneste 16 år under først Bush/Cheney-administrationen og så under Obama, med en konfrontationskurs over for Rusland og Kina, som så lige fik et ekstra nøk opad, da man iscenesatte statskuppet i Kiev og begyndte direkte at true store mængder russere, den ekstremt vigtige russiske flådebase Sevastopol på Krim og Ruslands grænser. Fortsættes den proces, så rejser det spørgsmålet i Rusland og Kina om, hvornår dette fører til et direkte angreb på Rusland og Kina for at fjerne deres atomvåben, og derigennem sikre deres underkastelse i forhold til USA og Vesten. Hvornår er denne tendens så tydelig, at Rusland eller Kina må vælge at angribe Vesten først, for dog at kunne gøre brug af de atomvåben, man har, og derigennem sikre en ligeværdig kamp? En amerikansk hangarskibsgruppe er de fleste konventionelle trusler overlegen, men vil være prisgivet over for selv et lille bitte atommissil.

Alle de mange antimissil-systemer, som USA og Vesten presser på for at sætte op rundt om Rusland og Kina, – de seneste var begyndelsen af opsætning af THAAD-missilerne i Sydkorea, men man har også været flittig med at få etableret ABM-systemer i Europa – alt det giver kun mening i én sammenhæng: At forberede et førsteslagsangreb imod Rusland og Kina. At fjerne deres atomtrussel i en grad, hvor de ikke længere vil have nok af deres atomtrussel tilbage til for alvor at kunne skade Vesten. Men begiver man sig først ind i den politiske og militære logik, så skaber det en situation i lighed med den, man oplevede i Europa i optakten til Første Verdenskrig, hvor lande efterhånden ikke spørger sig selv, om krigen kommer, men om, hvornår krigen kommer. Så gælder det om at slå til først, og så er menneskehedens skæbne beseglet. Denne udvikling er derfor i den grad farlig og gør, at forskellige kredse i USA og Vesten med forbindelser både ind i militæret og efterretningskredse, begynder at røre på sig.

USA's efterretning viser, at Syrien taler sandt

Den seneste, der har meldt sig ind i kampen, er Alastair Crooke fra Storbritannien, der er tidligere britisk diplomat og også har været involveret i efterretningsarbejde. Crooke rettede den 8. april en appel på consortiumnews.com, som nok var henvendt til både hans tidligere britiske kolleger og ditto amerikanske, om, at nu må efterretningsfolk bryde med gruppetankegangen og træde frem og fortælle, hvad de ved: At Syrien ikke stod bag det påståede giftgasangreb. Han kommer med en liste over fakta, som også en lang række andre militærfolk og specialister, som f.eks. den tidligere amerikanske major i hæren og efterretningsspecialist, Pat Lang, der skriver den meget læste blog Sic Semper Tyrannis, nemlig, at den amerikanske efterretningstjeneste DIA, med næsten absolut sikkerhed (i de kredse er intet 100 % sikkert), ved, at det var jihadister, og ikke det syriske regime, der stod bag det, der blev beskrevet som et angreb med kemiske våben, der forårsagede dødsfald i Syrien. Nu må, mente Crooke, efterretningstjenesterne stå frem og fortælle, hvad de ved.

Crooke kommer så med en detaljeret beskrivelse, som stemmer overens med den, som Pat Lang og andre har beskrevet, og sammenfaldet skyldes nok, at ophavet til begge er rapporter, som kommer direkte fra amerikanske specialister på plads i Syrien, om, hvad der egentlig er foregået. En forklaring, som de sendte op gennem de officielle kanaler i systemet, men som ikke fandt vej til præsident Donald Trump, fordi der var overordnede i systemet, der ikke ønskede, at de kompetente udtalelser fra militærets egne folk i Syrien om, hvad der var foregået, skulle lægges til grund for beslutninger, men i stedet en anden fortælling, der kom direkte fra London, som så blev fortalt til Donald Trump.

Crooke beskrev, at det syriske luftvåben forberedte et angreb på et af jihadisternes våbendepoter, og at USA blev informeret af Rusland om det forestående angreb. Da man så angreb dette våbendepot med konventionelle våben og forventede at se efterfølgende eksplosioner i takt med, at ammunitionen brød i brand; så skete det bare ikke. I stedet kom der en masse røg, og man konkluderede efterfølgende, at de syriske fly ikke havde ramt et normalt våbendepot, men i stedet et jihadist-lager for kemikalier til kemiske våben. Sandsynligvis organiske fosfater og klor, men ikke sarin, som den britiske forsvarsminister hævdede; det kommer vi tilbage til. Disse kemiske gasser blæste så med vinden til en nærliggende landsby, hvor civile så tilsyneladende indåndede de farlige gasser og døde af det.

Vi ved også, skrev Crooke i lighed med, hvad Pat Lang og andre har anført, at det ikke var saringas, for de billeder, som vi har fået fra Observatorium for Menneskerettigheder i London, hvor man påstår, at der sidder en uafhængig mand, som styrer hele efterretningen fra Syrien, billeder, som man siger, stammer fra De Hvide Hjelme, viser, at de folk, der behandlede ofrene for gassen, ikke havde handsker på. Hvis det var

saringas, så ville de alle være døde, for man overlever ikke at få sarin på huden. Vi ved derfor, at den britiske forsvarsminister og andre, der siger, det var sarin, taler usandt. Den løgn må afsløres og den sande fortælling i stedet komme ud fra officielle repræsentanter, så vi kan få brudt denne dødbringende spiral, som vi ellers er på vej ind i, for det er desværre en spiral, som rigtig mange kredse er rigtig glade for. De neokonservative og alle de, der har angrebet Donald Trump, inklusive stærke finansielle interesser og en stor del af efterretningstjenesterne, som med rædsel har set, at Trump kunne tage deres krige fra dem, kunne fjerne den konfrontation, som retfærdiggør, at man spenderer enorme summer på våben, på efterretningsovervågning osv.; de sidder nu og råber »Fortsæt, fortsæt, fortsæt. Det her var bare begyndelsen«. Hillary Clinton og John McCain er kommet ud og har sagt, at det var et fint første angreb, men at man nu skal have mange flere.

USA og Rusland må gå sammen

Som artiklen i *Sunday Times* viste, så er der en drejebog for den fortsatte udvikling. Briterne ønsker, at man sætter Putin kniven for struben og kræver, at han enten går med til at fjerne Assad og går med i den vestlige politik, eller udstilles som Vestens og verdens fjende. Dette må aborteres. Alle, der har noget mellem ørerne, må forstå, at det nu er alvor. Der var en anden skribent med dæknavnet Walrus på Pat Langs blog, som skrev, at der kun er én løsning på krisen i Syrien: Rusland og USA må i fællesskab tage et opgør med de militante grupper. Stå side om side i kampen for at få nedkæmpet Islamisk Stat. Så kan man undgå, at tingene kommer ud af kontrol. Men hvis man i stedet for fortsætter med alt det, der er en del af den britiske drejebog, »sikre zoner«, flyveforbudszoner og andre ting, der var en del af Hillary Clintons program for Syrien, så får vi en konfrontation, der ikke kan ende godt, men vil ende frygtelig, frygtelig dårligt.

Der har været denne paladsrevolution i Det Hvide Hus. Der er nogle, der har nydt Trumps tillid, der har fået ham til at vende på en tallerken og gå med på denne krigspolitik. De folk skal findes og fyres på gråt papir. Og det må ske hurtigt, inden tingene bliver værre. Historiebøgerne vil beskrive det såkaldte kemiske angreb som en »Tonkin-Bugt II«. Tonkin-Bugt-begivenheden var et falsk angreb på den amerikansk destroyer USS Maddox i Tonkin-Bugten, der førte til, at USA gik mere direkte ind i Vietnam-krigen, med alle de katastrofale konsekvenser, det fik. Det er formålet med løgnen om et syrisk kemisk angreb på civile i Khan Sheikhoun.

Hvis vi kan få stoppet denne udvikling, som kan gå så frygtelig galt, så kan tingene også gå rigtig, rigtig godt. De folk, der har iscenesat dette her og har faldbudt fortællingen om et syrisk kemisk angreb, er meget, meget udsatte. Tønderne buldrer rigtig kraftigt, fordi de er tomme. Der er ingen substans i anklagerne imod Syrien og Rusland. Derfor siger man, at man »ved«, at det var et kemisk angreb fra det syriske regimes side. Hvorfor undersøgte man ikke sagen først? Fordi man vidste, hvad man ville finde, nemlig, at den syriske regering ikke var ansvarlig for de mulige kemiske våben. Det er, ligesom det sidste kemiske angreb i Ghouta den 21. august 2013, som man forsøgte at bruge til at få Barack Obama til at gå i direkte krig i Syrien, og hvor Obama nåede at annoncere, at det syriske regime havde overskredet den røde linje, inden det amerikanske militær, med hjælp fra den amerikanske befolkning, fik stoppet hans planer. Dengang fik vi også at vide, at det var det syriske regime som stod bag. Da man efterfølgende undersøgte bevismaterialet, viste det sig, at det ikke var den syriske hær eller regering, der stod bag, men derimod syriske oprørere. Den information blev så bare aldrig videreformidlet til den brede offentlighed.

Kennedy og Cuba-missilkrisen

Kan man bringe Trump til fornuft? Kan han komme tilbage på sit oprindelige spor? Hele denne historie bringer minder frem om, hvad der skete med John F. Kennedy, da han blev indsat som USA's præsident i 1961. Der overtalte man ham til at lade en invasion i Grisebugten på Cuba løbe af stablen, som man bildte ham ind, man havde helt tjek på. Det blev en kæmpe fiasko, som efterlod Kennedy i en meget ubehagelig og afklædt situation, som man så efterfølgende forsøgte at bruge til at få Kennedy til at begive sig længere ud i kviksandet og begrave sig selv og verden i det, der efterfølgende blev Cuba-missilkrisen, hvor verden var tæt på atomkrig. Heldigvis fandt John Kennedy, godt hjulpet af sin bror Robert, ud af, at det ikke var vejen at gå, og Tredje Verdenskrig blev afværget.

Noget lignende må nu ske for Donald Trump. Han må erkende, at han blev løjet til og blev narret til at foretage dette missilangreb, men nu ved han, hvem det var, der løj, og han kan så få dem udskiftet og gå i gang med at gøre netop det, som briterne frygter mere end noget andet: At USA samarbejder med Rusland og Kina. Derfor må man håbe på, at udenrigsminister Tillersons forestående besøg til Moskva fører til, at han ikke bare taler med Ruslands udenrigsminister Lavrov, men også med Putin personligt (hvilket skete ved Tillersons besøg den 12. april) og forklarer, at Trump-administrationen blev narret og sørger for, at der hurtigst muligt finder et personligt møde sted mellem Trump og Putin, så briterne ikke igen får lov til at nedkalde kaos og krig over menneskeheden.

Glass/Steagall diskuteres i Det Hvide Hus

Man skal huske på, at dette britisk iscenesatte missilangreb fandt sted, mens Trump var vært for Xi Jinping, og det var oplagt, at det skulle følges op af et møde mellem Trump og Putin. Man bevægede sig i retning af et samarbejde mellem Rusland, Kina og USA, der ville indebære en helt anden og bedre verdensorden. Der har så samtidig været møder i Det Hvids Hus om, hvad man skal gøre med det bankerotte finanssystem. Man ved, at tingene ikke står godt til, og via *Bloomberg News Service* er det sluppet ud til offentligheden, at der har været møde mellem Trumps Nationale Økonomiske Råd under ledelse af Gary Cohn, som Trump har nedsat til at rådgive sig om, hvad man skal gøre med økonomien, og senator Elizabeth Warren og andre fortalere for en Glass/Steagall-bankopdeling fra Senatet og Repræsentanternes Hus. Gary Cohn er tidligere chef for Goldmann Sachs, ikke just en investeringsbank, som er kendt for at kæmpe for det almene vel, men ikke desto mindre kunne *Bloomberg News* afsløre, at Cohn, direkte adspurgt af Elizabeth Warren, erklærede, at han var for en genindførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling.

Trumps talsmand er flere gange blevet spurgt, om Trump står ved sit løfte fra valgkampen om, at han er for en genindførelse af Glass/Steagall, og hver gang har svaret været, at

det gør Trump stadig. Glass/Steagall-spørgsmålet lever altså i Trump-administrationen i lighed med Trumps planer om at få investeret i USA's infrastruktur. Netop derfor har briterne travlt med at få udskiftet dagsordenen. Man vil ikke lade Trump komme i gang med det, han blev valgt til: At bygge infrastruktur og skabe amerikanske arbejdspladser. Han skal ikke i gang med at genrejse den amerikanske storhed, men i stedet blive endnu en i rækken af amerikanske præsidenter, som Bill Clinton og andre, der troede, at de skulle gøre en forskel, men som, som præsident, blev indfanget i et net af løgne, der tvang dem til at blive den samme form for elendige præsident som dem, der gik forud.

Sådan kan USA genrejses

Disse begivenheder er ikke et surrealistisk skuespil sat op på et teater. Det er ægte, historiske begivenheder, og det er ikke afgjort, hvor tingene ender. Det er derfor vigtigt, at folk ikke bare resignerer, ryster på hovedet og siger: »Donald Trump, der kan du se. Han blev bare lige som alle de andre«. Det er ikke afgjort, hvad der kommer til at ske. Verden skal derfor være ufattelig glad for, at LaRouche-bevægelsen i USA eksisterer. Der er folk i den bevægelse, ligesom vi er nogle i Danmark, som har brugt de seneste mange årtier på den politiske kamp for at forbedre verden. Folk som Lyndon LaRouche, der i et halvt århundrede har kæmpet for at trække tingene i den rigtige retning. Og som har en stor stjerne blandt mange af Trumps støtter, ikke, fordi man er enig med ét og alt, men fordi LaRouche-folkene, Schiller Instituttet, er folk, der imod alle odds har kæmpet imod de mange unødvendige krige, kæmpet for at genrejse USA, kæmpet for at få ændret politikken i en grad, hvor LaRouche og en del af hans samarbejdspartnere blev sat i fængsel for det, fordi man ville skaffe sig af med dem. Denne opsparede kredit må konverteres til, at vi meget hurtigt uddanner rigtig mange mennesker til at se, hvad der er de egentlige problemer, og hvordan de kan løses. At problemet er briterne. Problemet er den britiske kontrol over USA, der ad veje, som vi endnu ikke helt har fået kortlagt, har fået genetableret en kontrol over Trump, som må brydes hurtigst muligt.

Kan vi få folk til at forstå det? Kan vi få mobiliseret USA? Det oprør, som bragte Trump ind i Det Hvide Hus, må fortsætte og tvinge Trump til at gennemføre den politik, som han blev stemt ind i Det Hvide Hus for at bringe til magten. Men det samme må også gøre sig gældende andre steder i verden, inklusive i Danmark. Vi må også have et opgør med den helt åbenlyst vanvittige politik, som Danmark sammen med andre dele af Europa, og netop nu også Trump, er slået ind på. Vi har ingen fremtid, hvis vi går den vej. Skal Donald Trump overleve, skal USA overleve, så skal man tilbage på ret kurs og så komme i gang med at få indført LaRouches fire love:

1) Genindførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling med en sanering af det finansielle system inden næste finanskollaps løber af stablen. Vi ved ikke, hvornår det bliver udløst, men vi ved, at når det kommer, så vil det komme hurtigere og med større kraft end i 2007-2008.

2) Der skal skabes nationale kreditter og

3) bygges rigtig meget infrastruktur, store infrastrukturprojekter, men det kommer ikke til at ske, hvis ikke man har en plan for, hvordan det skal finansieres og

4) Sætte fart på rumprogrammet, kernekraft fusionsenergi og andre videnskabelige og økonomiske drivkræfter.

USA har den fordel, at de ikke står alene. Rusland, Kina, BRIKS-landene, men også lande som Japan og Sydkorea, vil være mere end villige til at gå med i opbygningen af amerikansk og international infrastruktur. Det kinesiske program for en ny silkevej, Bælt & Vej-Initiativet, som begiver sig ind i en ny fase med mødet i Beijing den 14.-15. maj. Det er et projekt, som allerede er oppe i omdrejninger, og som det gælder om at være en del af. Man skal sørge for, at man bliver inkluderet i det.

Vi har ligeledes gentagne gange fremlagt mange af de vigtigste projekter, som Danmark må i gang med. Vi skal selvfølgelig have bygget et dansk magnettognet, som kan transformere det såkaldte Udkants-Danmark til kerneland. Med et magnettognet kan man sørge for, at alle store og mellemstore byer er inden for en times afstand fra København. Det vil løse mange problemer. Alle disse infrastrukturprojekter skal sættes i gang, både i USA og her. Tiden er ikke til at resignere og sige, »vi mennesker har altid store forhåbninger, men det går altid galt«.

USA har før rejst sig af håbløsheden

USA har faktisk rent historisk altid haft en helt speciel evne til ikke at lade sig begrænse af en indgroet pessimisme, som er blevet en sørgelig del af den europæiske historie. USA's historie kendetegnes af, at en lang række katastrofer er blevet afsluttet med, at man besluttede sig for at gøre noget helt rigtigt. Tiden op til, at Abraham Lincoln blev indsat som præsident, var katastrofal. Forrædere havde haft kontrol over præsidentembedet, og USA var i opløsning. Men under Lincolns lederskab, hvor patrioter igen fik lov til at styre tingene, så forandrede USA og verden sig for bestandig. Vi så noget lignende i tiden op til, at Franklin D. Roosevelt blev præsident. Katastrofe på katastrofe, der var på vej til at lægge USA i ruiner, men under Roosevelt skete der så pludselig noget helt andet. Sidste gang, vi så noget lignende, var under præsident John F. Kennedy.

Det er stadig i den grad muligt, og det er, hvad vi er fast besluttet på at få til at ske én gang til i USA. Denne tragedie, dette fupnummer, som vi har set, må ikke være begyndelsen til menneskehedens undergang, men tværtimod være optakten til, at vi én gang for alle får gjort op med Det britiske Imperium og alle dets lange tentakler rundt omkring i verden, som årti efter årti, århundrede efter århundrede, har skabt så store problemer for menneskeheden. Vi må én gang for alle få det udraderet og sikre, at USA og Europa, meget gerne allerede den 14.-15. maj til silkevejstopmødet i Beijing, træder ind i samarbejdet for Den Nye Silkevej og bliver en del af den største økonomiske, teknologiske, videnskabelige og kulturelle revolution, menneskeheden nogensinde har set. For første gang har vi muligheden for at sikre, at hele menneskeheden kan få adgang til de opdagelser og fremskridt, mennesker har gjort gennem tiderne, og sørge for, at der er syv mia. mennesker, der får de bedste redskaber til at bekæmpe sult, fattigdom og underudvikling, men også til at løse de langt større udfordringer, som ligger foran os ude i rummet. Både i vort eget solsystem, i vor galakse og i andre dele af det gigantiske og fantastiske univers, som vi er en del af. Donald Trump viste

faktisk, at han har forståelse for vigtigheden af menneskets tilstedeværelse i det ydre rum, da han for to uger siden holdt en tale om NASA's fortsatte rolle, som fremhævede, at tiden nu er kommet til, at USA igen skal have et bemandet rumprogram og tage ansvar for verden på en bedre måde end ved at gå i krig med andre lande her på Jorden. I stedet gå i krig med at løse de store udfordringer og problemer, vi står over for ude i verdensrummet, og med at sprede menneskehedens aktiviteter ud i det ufatteligt store og meget ukendte univers, der omgiver os.

Cheminade kandidat i fransk præsidentvalg

Afslutningsvis skal vi heller ikke glemme de enkelte håbefulde begivenheder, som vi også har i Europa. Jacques Cheminade, der er en trofast LaRouche-forkæmper i Frankrig og i årtier har ledet LaRouche-bevægelsen i Frankrig, har, på trods af, at han også har nået pensionistalderen, ikke tænkt sig at give op. Det lykkedes ham og LaRouche-bevægelsen i Frankrig at få over 500 underskrifter fra borgmestre og andre folkevalgte, der gjorde det muligt for ham at blive én af 11 præsidentkandidater, som vælgerne skal vælge imellem ved det franske præsidentvalg den 23. april. Det har betydet, at han har haft en platform, hvorfra han har kunnet adressere hele den franske nation. Han har også en troværdighed uden sidestykke, for Cheminade er, i lighed med, hvad vi i Schiller Instituttet har gjort her i Danmark, Helga Zepp-LaRouche i Tyskland og Lyndon LaRouche i USA, aldrig gået på kompromis med sandheden. Han har aldrig valgt den lette vej, men har altid insisteret på at diskutere de store presserende problemer, som nationen og menneskeheden står overfor.

Ved sidste præsidentvalg gjorde man grin med Cheminade, fordi han diskuterede nødvendigheden af at komme ud i rummet. Det er der ingen, der griner af i dag. Cheminade er tilstedeværende i medierne, men lykkedes også med at overraske de fleste, da han for et par dage siden var på besøg i præsidentpaladset i Libanon hos præsident Michel Aoun. Frankrig har rent historisk mange forbindelser til Libanon og Mellemøsten, men har desværre igennem længere tid været en kilde til uro og krig (i lighed med Danmark og de fleste andre vestlige lande), i stedet for at hjælpe Libanon og de andre mellemøstlige lande med at få fred, udvikling og stabilitet. Libanon er et af de lande, der har millioner af flygtning fra de mange krige, som den franske og den danske regering har været med til at påføre området. Hvis vi ikke ønsker, at Europa skal oversvømmes af yderligere flygtninge, så er Libanon et af de lande, som vi må hjælpe, og Cheminade ønskede med sit besøg at anvise, hvorledes Frankrig kunne være en del af løsningen i stedet for at være en del af problemet.

Det er netop nu meget uklart, hvad der kommer ud af det franske præsidentvalg. Der er til stadighed kommet nye aktioner, ikke fra den russiske efterretningstjeneste, som medierne forsøger at give os grund til at tro, men fra de vestlige efterretningstjenester. Der bliver lækket informationer om kandidaterne med det formål at påvirke valget, som da f.eks. den pro-russiske, republikanske kandidat François Fillon gik fra at være klar favorit til kun at være den tredje eller fjerde mest populære kandidat, fordi det blev lækket, at hans kone og børn var blevet aflønnet af staten, som en del af hans virke. Det er tydeligt, at etablissementet ønsker, at den relativt uerfarne, konforme gruppetænkende pro-europæiske Emmanuel Macron skal vinde valget. Hvis der bliver tvivl om, at han bliver en af de to kandidater med flest stemmer, der går videre til anden og sidste runde af præsidentvalget den 7. maj, kan man forvente flere skandaler imod andre af præsidentkandidaterne.

Jacques Cheminade har ikke store chancer for at blive en af de to kandidater, der går videre til anden runde, og man forsøger at bilde folk ind, at en stemme på Cheminade er en spildt stemme. Men hans kandidatur og hans rolle som fremtidens og fornuftens stemme betyder, at når Frankrig sandsynligvis om tre uger endnu en gang står med en nyvalgt, dybt inkompetent præsident, så er der en bevægelse, en stemme fra befolkningen, der meget mere kraftigt end før kan sige, hvad der må ske.

Vor rolle i den politiske proces

Det er LaRouche-bevægelsens og Schiller Instituttets rolle, i den udstrækning, vi stiller op til valg og involverer os i politik. Vor opgave er ikke at forsøge at få en politisk karriere, hvor vi kan ansætte vore koner og børn eller på anden vis kan gøre livet lettere for os selv. Vi ønsker at gribe ind i den politiske proces og sørge for at fremlægge de visioner, de ideer, de nødvendige løsninger på problemerne, som de andre ikke har og end ikke tør tænke på, fordi de så kunne blive upopulære i deres omgangskreds. Vor opgave, og det, Jacques Cheminade gør i Frankrig, er at sørge for, at de nødvendige ideer og visioner er til stede og bliver diskuteret, og forhåbentlig også bane vejen for, at kommende regeringer kan implementere den nødvendige politik, når problemerne vælter ned over dem, og de traditionelle løsninger har spillet fallit.

Det faktum, at det var muligt at få Cheminade opstillet til det franske præsidentvalg, viser, at der er håb. Det kunne kun lade sig gøre, fordi flere end 500 folkevalgte, deriblandt rigtig mange borgmestre, besluttede sig for at risikere at blive upopulære i ledende kredse, for at sende et signal om, at der nu må helt andre ting til.

Det ville være godt, hvis vi kunne gøre noget lignende her i Danmark. Folk, der måske ikke selv har lyst til at sige de sandheder, der skal siges, må i hvert fald gøre det muligt for Schiller Instituttet og Tom Gillesberg at komme ud i medierne og få en platform, hvorfra vi kan skabe den diskussion, der er nødvendig, for at vi også her i Danmark kan få gennemført en dansk udgave af LaRouches Fire Love. Der må være en plan for at sikre Danmarks og danskernes fremtid og vores nødvendige rolle i menneskehedens fortsatte virke. Danmark må være en del af fremtiden og ikke blot være et forhistorisk museum, som kinesere, russere, japanere og andre kan komme og besøge en gang i fremtiden.

Fat mod, vær modig og gør noget. Den popularitet, som man måtte have inden for det nuværende system, er ikke meget værd om kort tid. Bliv en del af det nye paradigme, der kommer til at sikre en langt mere positiv fremtid for menneskeheden end det dystre scenarie, der er beskrevet i den britiske drejebog.

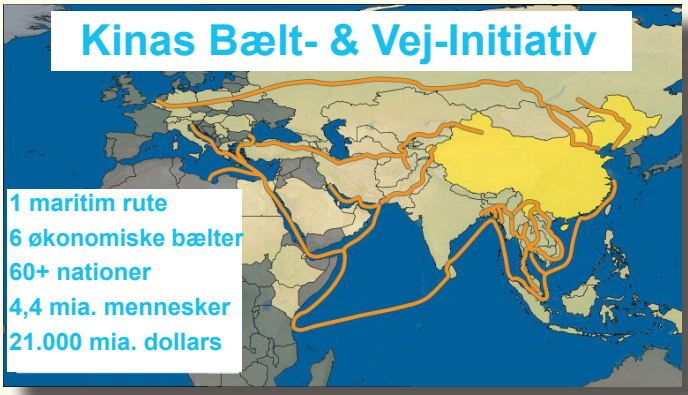

Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt & Vej-Initiativet og overensstemmende ideer i konfuciansk og vestlig filosofi

Læs Helga Zepp-LaRouches hovedtale og andre taler på dansk, fra Schiller Instituttets konference i NYC den 13.-14. april 2017. www.schillerinstitut.dk/si/category/baelt-vej-ny-april-2017/

Se mere på midtersiderne

Briterne vil også have angreb på Nordkorea

Parallelt med, at det lykkedes for briterne og deres allierede blandt neo-konservative i amerikanske efterretningstjenester, medier og det amerikanske politiske etablissement at få præsident Trump til at beordre et angreb på Syrien, forsøger man at tale et muligt amerikansk angreb på Nordkorea op. Et sådant angreb vil dog aldeles umiddelbart få katastrofale konsekvenser på Den Koreanske Halvø og kan også udløse atomkrig. Nordkorea vurderes at have 10-20 atombomber, der i så fald er i spil, og et nordkoreansk angreb på Sydkorea vil ikke blot få dramatiske konsekvenser for de 50 mio. sydkoreanere, såvel som de 25 mio. nordkoreanere, men kan også udløse uforudsigelige strategiske forviklinger i forholdet til bl.a. Kina og Rusland. Kinas præsident Xi advarede derfor også Trump imod noget sådant ved deres nylige møde i Florida, og Kina forsøger i stedet at få Trump til, sammen med Kina og Rusland, at komme tilbage til den form for diplomatisk løsning, der var i gang i 1990'erne, men som blev ødelagt af George W. Bush-administrationen.

Trump-Xi topmøde

Den 6.-7. april var den kinesiske præsident Xi Jinping gæst hos USA's præsident Trump på Mar-a-Lago-golfressortet i Palm Beach, Florida. Det historiske møde er måske begyndelsen til et vigtigt samarbejde for begge nationer, hvor Kina kan træde ind og være med til at realisere Trumps planer om opbygningen af en moderne infrastruktur, en kinesisk spidskompetence, som Kina har meldt ud, at de gerne vil være med til at investere i, og skabelsen af amerikanske, produktive arbejdspladser. Kina har inviteret USA til at gå med i det storslåede Bælt- og Vej-projekt for opbygningen af infrastruktur verden rundt, og hvis Trump takker ja, kunne vi måske snart se USA og Europa træde ind i det fremvoksende, nye paradigme for økonomisk udvikling for alle nationer, i stedet for det gamle paradigme for konfrontation og krig.

LaRouche-leder Cheminade præsidentkandidat i Frankrig

Det lykkedes endnu engang for LaRouche-bevægelsen i Frankrig, der går under navnet Solidarité & Progrès, at få opstillet sin nu 75-årige leder Jacques Cheminade som kandidat til præsidentvalget, der finder sted den 23. april. For at få lov til at stille op, skulle Cheminade, i lighed med de ti andre kandidater, sikre skriftlig opbakning fra mindst 500 borgmestre eller folkevalgte til nationalforsamlingen. Cheminade er blevet behandlet med en seriøsitet i medierne uden fortilfælde ved tidligere valg, og LaRouche-bevægelsens ideer er blevet spredt til samtlige franske husstande. Ligegyldigt, hvad resultatet af valget den 23. april bliver, er der dermed et grundlag for, at den kommende franske præsident kan gribe til Cheminades ideer for at løse de gigantiske udfordringer, som han eller hun kommer til at slås med.

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Anne Stjernstrøm. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408